

EL LLENGUATGE

Per coses que

romanen 24 / IV / 1976

Per a substituir el barbarisme «permanéixer» se sol indicar el verb romandre, que sembla que fa el que hi equival d'una manera més exacta, encara que el seu ús no acaba d'agradar a tothom, per què hom el considera una mica desonant. De fet, en la majoria de casos, en lloc de romandre, es poden usar altres formes; com ara restar o estar-se.

Romandre, però, ha estat un verb productiu. En primer lloc ens ha donat romanalla, que vol dir «el que d'alguna cosa roman en algun lloc després d'haver-ne tret una gran part». El mot romanalla ha estat molt usat (en plural) en grecs i encyclopédies per a designar les ruïnes o restes sense importància d'algun castell o edifici antic en una determinada localitat. Això potser l'ha fet creure a algú que el mot romanalla s'emprava amb sovint. Es cert que al grec antic hi ha moltes romanalles, però no hi ha cap relació etimològica entre els dos mots.

Quan tenim el romanent, és a dir, el que es va quedar, el saldo. Romanent és un mot propi de la terminologia de la comptabilitat (de la llengua de l'àrab, que se'n deia *ra'man*). En lloc de romanent és més correcte de dir-ne «remanent». Tinc en compte que prové de romanir (que substantivació del seu participle present) pot ajudar a hom conèixer la forma correcta.

ALBERT JANE